

Copot Nela, 7.b
OŠ III Murska Sobota
MLADA LJUBEZEN

Kaj naj človek naredi,
če se mu v srcu zaiskri?
Začne ti hitreje biti
in ga ne moreš ukrotiti.

Res ne veš, kaj je to.
Pojedel čokolado bi vso.
Glava te boli, pa spet ne,
vsi te sprašujejo, kaj ti je.

Ko spregovori v šoli s tabo,
se ti življenje postavi na glavo.
In takrat komaj zaveš se,
da to prava ljubezen je.

Korpič Staša, 7.a
OŠ III Murska Sobota
KAJ MU JE ?

Že zdavnaj je zvonilo,
ko končno je v šolo pricapljal
in hitro zamomljal v opravičilo,
da je zaspal.

Potem se ves dan je spotikal,
se učiteljevim vprašanjem izmikal,
narobe je izračunal 3+3,
da smo se mu smejali že prav vsi.

Naslednji dan se vse je ponovilo,
naredil ni nobene domače naloge,
nekaj enk ga je povsem povozilo,
da so se mu na koncu tresle še noge.

Pa smo se le začeli spraševati:
»Kaj mu je?«
Odgovora nam ni bilo treba dolgo čakati,
saj smo videli, kako jo pogledal je.

Papp Taja, 6.b
OŠ III Murska Sobota
ČE BI BILA NAJBOGATEJŠI ČLOVEK NA SVETU...

...bi bila verjetno zelo srečna.

Živela bi v Londonu, nikakor v Murski Soboti, v zelo, zelo veliki hiši, obdani z zelenico. Sobe v hiši bi bile zelo prostrane in okna bi segala čez celo steno. Oprema bi bila samo ročno izdelano pohištvo, vmes pa dragoceno okrasje. V kopalnici ne bi manjkala masažna kad. Privoščila bi si najboljšo kuharico in odlično čistilko. Zaposlila bi tudi vrtnarja, ki bi skrbel za okolico hiše. Zunaj ne bi manjkal niti bazen, ob njem pa ležalniki in senčniki. Na zelenici bi bil postavljen še bar, kjer bi mi stregli osvežilno pijačo in sladoled.

Ker mi ne bi bilo potrebno varčevati z denarjem, bi nakupovala dan in noč v najboljših trgovinah. Pogosto bi se srečevala s prijateljicami v znanih restavracijah. Ko bi postala polnoletna, bi opravila vozniški izpit in si kupila prestižen avto.

Ker bi moji starši in stari starši živeli daleč od mene, bi jim pogosto plačala povratno letalsko karto, da bi me obiskovali. Sama pa bi si večkrat privoščila polet v tople kraje.

Sem ljubiteljica živali, zato bi imela tudi psa, ki bi ga vozila v pasji salon in mu kupovala najboljšo hrano.

Zgradila pa bi še restavracijo, kjer bi pripravljali izključno brezglutensko hrano. Bolnikom s celiakijo bi tako omogočila uživanje varne in cenovno ugodne hrane.

Zavedam se, da če bi bila najbogatejši človek na svetu, bi si lahko privoščila marsikaj, kajti denar je sveta vladar. Ampak vseeno je v življenju najpomembnejše, da je človek zdrav, da ga obkrožajo ljudje, ki mu prisluhnejo, se znajo z njim poveseliti in ga potolažiti ob težavah.

In zato rada živim tu, kjer sem doma, saj imam vse, kar rabim, ker me obkrožajo ljudje, ki me imajo radi. Pa tudi z manjšo hišo sem zadovoljna.

Horvat Urša
OŠ III Murska Sobota
PRVA LJUBEZEN

Prva ljubezen se v pesek zapiše...
Veter zapiha, črke izbriše...

Korpič Staša , 7.a
OŠ III Murska Sobota
SESTAVLJENA PRAVLJICA

Nekoč, ne dolgo nazaj, sta živela mož in žena. Bila sta silno bogata. Oba sta imela dobre službe: on je bil predsednik države, ona pa pilotka velikih potniških letal. Končno je prišel čas, ko sta si zaželela še otroka. In res, čez devet mesecev ju je razveselila drobna deklica. Ampak hčerkica še ni upihnila prve svečke, ko je v letalski nesreči umrla njena mati.

Oče se je čez nekaj časa poročil z novo žensko, spet zelo bogato.

Deklica, ki so jo zaradi snežno bele polti poimenovali Sneguljčica, je odraščala ob skrbnem očetu in prijazni mačehi. Zelo sta jo razvajala in ji kupila vse, kar si je zaželela. Sneguljčica je uživala v takšnem življenju.

Ko je bilo deklici trinajst let, pa so njenega očeta obsodili zaradi oškodovanja države in ga zaprli. Ker ena nesreča ne pride sama, je tudi mačehino podjetje propadlo in denarja ni bilo več na pretek.

Nekega dne si je Sneguljčica zaželela nov telefon. Mačeha ji je razlagala, da ga v tej situaciji ne more dobiti. Toda razvajena deklica ni razumela, da niso vse stvari na dosegu roke. Jezna je zložila v svoj nahrbtnik najnujnejše stvari ter se odpravila iz bogate hiše skozi veliko mesto. Zvečer je prišla do gozda. Pogumno je stopila mimo mogočnih dreves in zagledala majhno hiško. Potrkala je. Odprl ji je majhen možic s čudno kapo na glavi.

»Kdo si in kaj si?« je bil radoveden. Deklica mu je odgovorila, da je pobegnila od doma in vse drugo.

Nato je možic zaklical: «Hej, fantje, pridite, prišla je Sneguljčica!«

Vseh sedem jo je obstopilo in vsi so bili zelo veseli: »Končno bomo spet nastopali v pravljici in reševali Sneguljčico pred hudobno mačeho!«

»V bistvu ne bežim pred hudobno mačeho. Sama sem odšla, ker nisem dobila, česar sem si zaželela.«

Dolge tedne je živela lagodno življenje. Palčki so jo razvajali in ji izpolnili vsako željo. Na šolo je popolnoma pozabila, na nov telefon pa še ne.

Mačeha pa jo je zaskrbljena iskala in iskala in končno nekega dne izvedela, kje je njena pastorka. Tako je neko popoldne potrkala na vrata majhne hišice. Odprla ji je Sneguljčica, kajti palčki so bili na delu.

»Končno sem te našla. Poglej, privarčevala sem denar in ti kupila telefon.« Pokazala ji je majhno, svetlečo napravico.

Sneguljčici je zastal dih. Njena svetla lica so pordela, ko je zakričala: «Kako si mi drzneš kupiti tako slab telefon! Že od

daleč je videti, da ima slabo kamero. In poglej znamko! Vsi se mi bodo smejali!« Od jeze je padla v nezavest.

Palčki so se ravnokar vračali in mačeho ozmerjali s čarovnico. Vedeli so da zdaj mora prihajati princ, ki jo bo rešil s poljubom.

Dva najhitrejša palčka sta odhitela v mesto in kupila najdražji, najnovejši telefon. Ko sta se vrnila, je zvok telefona Sneguljčico takoj prebudil. To je bil njen princ. Z njim se je odpravila nazaj v mesto in živela tam srečno do konca svojih dni.